

יום אחד קם ערבי צעיר שומר - חוק ושורף את אחותו למוות - מה מביא אותו לכך? מדוע הוא מוכן להרוס את כל חייו?

חי המאהב שלה אהל, נכנסתי לאחלה כשהם ישנו, הרגתי את שניהם ורצתי להסגיר את עצמי למישטרה.

לפני עשר שנים, כשהייתי בן 28, היתה אחותי בת 20. אצלנו שנינו אחים יחידים מאתה אם. אח אחד ושבע אחיות הם סאמא אחת. הייתי הכי קרוב אליה. שנינו מאתו רחם. אחותי הלידה את הבחור הזה, שהיה שכן שלנו. הורים לא היו לו, וגם לא סיקצצו. הוא היה ממוחבב עם האחות שלי, חייל את כבודו, ולא רצה להשאיר איתה. הלכתי אלו ואמרת לי: תתרחקו מהכפר כי אתם מביישים את המישטרה שלנו. הסתובבו ב' עכו ונצרת רק תתרחקו מהכפר. אצלנו זאת בושה גדולה שבחור רה הולכת עם גבר בלי להתחתן. הבחור לא שמע בקולי ואפילו הקים להם אחלה באמצע הכפר וככה היו חיים יחד בלי חתונה. הלכתי למישטרה ראש-פינה להת' לונן עליהם, וענו לי שפה יש דמר קרטיה ושהמשטרה לא מתערבת בעניינים כאלה. לא יכולתי לסבול יותר את ההשפלה הזאת והרגתי אותם.

אני בדחוי, אצלנו זה מינהג. זה בדם שלנו. אפילו המישטרה של הנרצח ידעה שהוא אשם, לכן לא ביקשה ניקמתדם. הבן הזה הביא במעשיו גם בושה למיש' פחתו שלו.

האמת היא, שכשביצעתי את המעשה לא חשבתי על העונש. היום, אחרי שאני יושב עשר שנים במאסר, הגעתי למסקנה שמה ש' עשיתי היה שטות. חבל לי על מישפחתי, אחתי וארבעת ילדי, אחותי שאותה אהבתי מכל איננה בין החיים.

מה הרוחתי מזה? כשעשיתי את זה לא חשבתי על המחיר ש' איאלץ לשלם. היום, כשאני יוצא להופעות וחוזר לכלא חזרה, זה כאילו אני חוזר ישר אל המות. אמנם אחתי הצדיקה אותי על המעשה, אבל היא אמרת: חבל עלינו וצל הילדים שנותרו ללא אב. אני יודע שלא אצא חי מה' כלא. מה נשאר לי רק הכבוד שלי. אבל מה שואה הכבוד שלי כשאני שופט למאסר עולם?

עד כאן סיפורו של המיד.

מהמישפחה
לא מתגרשים

א חמד עייד ג'ממה הוא ערבי מולמי בן כפר יפיע שליד נצרת. מזה תשע שנים הוא מרצה עונש מאסר עולם בעוון רצח ארר' סתו, שהיתה גם בת'דודתו. היום הוא בן 32. כשהוא יושב באגף הכללי ברמלה, הוא מגולל סיפור המעלה תמיהות. מתוך סיפורו מתעורר ספק אם אמנם ביצע במו ידיו את המעשה אשר יוחס לו. דבר אחד ברור: הוא הודה בבי' צוע מעשה, אשר ייתכן שבוצע בידי מישהו אחר מבני מישפחתו. אך הוא הודה למען כבוד המיש' פחה.

מספר אחמד:
הייתי בן 22, נרקומן המשתמש בסמים. ישבתי כבר ככלא ב-66' ו-67' ועברתי טיפול של גמילה באותו זמן התארסתי עם בת'דוד' תי. מעדנו להתחתן, הדפסנו הזמ'

שנים אצא לחפשי אחרי שקיי בלתי חגיגה המפחית לי את הער' נש. הסבל לא איכפת לי. אדם טובל ביליון פעם ומת פעם אחת. הכבוד שזה את החיים ואת הזהב וכל מה שברא אלוהים.

במישפחה שלי יש חוק: אשה בוגדת נהרגת. הכבוד נולד איתנו והיה איתנו עוד כשהיינו בבטן של אמא שלנו. אבא שלי באיים של לא ארים יד על אמא שלי, וכשהיש נפטרה הוא לא התחתן. היה יושב ליד הקבר שלה ובוכה. אני לא יכול לקבל את החוק היהודי ששפט אותי כרוצח רגיל. אני לא מכיר חוק כזה. אני לא רוצה, אולי ליהודים אין כבוד והם לא מבינים את החשיבות שלו ב' עינינו.

„לא חשבתי על העונש“

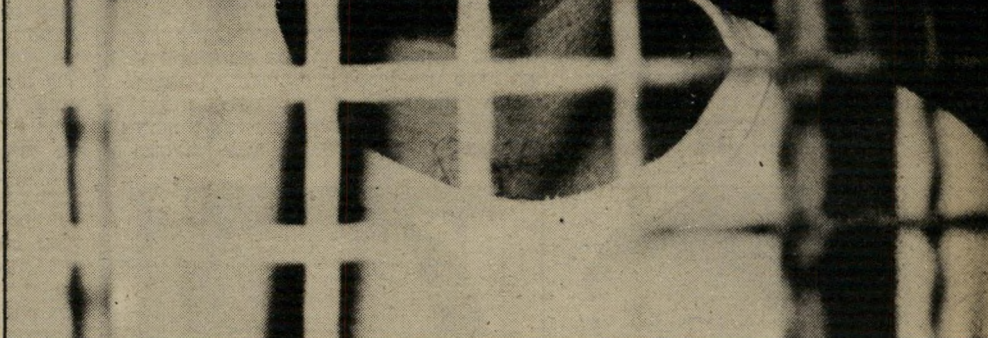
היו צריכים לשפוט אותי לפי המסורת הערבית. בזמן שילטון המנדט קרו מיקרים כאלה. אני זוכר מיקרה שגבר אחד רדף אחרי אחותו וחתר אותה מלמעלה עד למטה, וקיבל שישה חודשים ב' ב' בזמן המנדט היו באים לשופט ומסבירים לו: גידלנו עץ, ענף אחד קיבל תולעת, פחדנו שהתור לעת תתפשט וכרתנו את הענף. בתנ"ך כתוב אם אשה בוגדת צריך לרגום אותה באבנים. אם הייתי חי באחת ממדינת ערב, היו רוגמים את אחתי באבנים, ואחר כך היו משליכים את גופתה לבאר פים.

עד כאן סיפורו של סמיר, קבלן מישנה לחפירות ולתיקונים בחייו. האזרחים.

א סיר אחר, היושב בכלא רמלה על רצח בגלל כבוד המישפחה, ומצטרף היום על המע' שה' עשה, הוא חמד חמדי. חמיר די, בעל ארשת פנים נעימה ורדי בור שקט, הוא בדוי בן הכפר טייבה מכין קפה לעובדים. חמיר ער' בד בכלא במיטבח קטן, המספק ארוחות לסגל העובדים ולהנהלה. הוא אחראי על תדר'המנהל ובמשך היום מכין קפה לעובדים.

מנהל הכלא, דויד פרי, סומך עליו, וכשהוא הולך הביתה מסקיד בלדיו את מפתחות חדרו. הוא מנקה את חדריו ושומר על החפצים שלי כעל בבת עינו, אומר פרי. הרבה זמן לוקח לשכנע את חמירי לשחרור את המעשה שעשה. בסוף הוא משפיל את ראשו ונוכר.

מספר חמד חמירי:
את רצח אחותי ומאהבה תיכ' ננתי מראש. החלטתי שהלילה אני גומר עליהם. באותו זמן עבדתי בחברת-שמירה, והבאתי איתי ה' ביטה תת'מיקלע עויו. הלכתי ל' אמצע הכפר, שם הקימו להם אחר

כרצונה

כמתנו

הת'שופחה

הים. זה כבוד המישפחה שלנו. אבל אני בטוח שאצל הילדים שלי לא יקרה דבר כזה. כי הם ראו מה אבא שלהם עשה למען הכבוד. למענם.

כמו עץ עם תולעים

א יש לא היה רוצה להתחתן עם הילדה שלי, כלב לא היה לוקח אותה, אם לא הייתי עושה

נאח
נירה גל

מה שעשיתי. היו אומרים: „זוהי ילדה של אמא שבוגדת בבעלה. בזה שרצחתי, ניקיתי את שם ה' מישפחה ושם הילדים שלי. בתי התחתנה ברוך השם, הילדים שלי מכובדים ברמלה, מקום מגוריהם, והם מצייקים אותי על המעשה ש' עשיתי.

אני היום בן 55, יושב בכלא כבר שבע שנים, אבל בעוד תשע

אחריה באהבה גדולה. ולפני ה' נישואין לא העזתי לנעת בה בגלל הכבוד שלה. אחרי שהתחתנו אף פעם לא חשדתי בה. נתתי לה יותר מדי חופש. נתתי לה כספים ובגדים בלי גבול. אחרי 15 שנות נישואין נולדו לנו שלושה ילדים למופת. ילדה בת 11, ילדה שנייה בת 10 וילד בן 9. יום אחד באו הילדים וסיפרו לי שאמא בוגדת בי עם האיש שג'ר אצלנו בבית. לא רציתי להאמין להם, אך היל' דים סיפרו שראו אותה בענינים שלהם עם הגבר הזה במיטה. הלכ' תי, דיברתי איתה והיא הבטיחה להיות בסדר; אבל הייתה מתנקמת בילדים, כי ידעה אני לא אצטער. הכ' הכל, בסוף, כשהתברר שהיא ממ' שיכה בבגידותיה, לא יכולתי לשאת יותר.

היסטתי אם להרוג אותה או לא. לילה אחד התוודתה באוזני על היחסים בינה ובין המאהב שלה, ואז לא יכולתי לסבול יותר. אני לא מצטער שהרגתי אותה. עד המוות שלי אני לא אצטער. הכ' בוד שלי ושל הילדים שלי זה בדם שלי בצ'פורניים ובידיים. אם אדע שבתי בוגדת בבעלה, אהרוג גם אותה — לפני בעלה. לפני אלו-

„השעה היתה שעת לילה“
קה. לפתע שמעתי צעקות הת' עזרת. כשפתחתי את העיניים, לא ראיתי את אחתי לירי. בחור השני צעקו גבר ואשה. רצתי לכוח הדלת. פתחתי אותה, וראיתי את אחתי עם המאהב שלה עומדים באמצע החדר, כשהגבר מחזיק סכין בידו. כשהבחינה בי אחתי, היא חספה את הסכין מהיר של ה' מאהב שלה ורצה לעברי. אני הייתי מגומגם. באותו הלילה עוד שכב' תי איתה.

כשראיתי אותה רצה לכיחן שלי עם הסכין, הפסתי לה את היד שהחזיקה את הסכין וסובבתי אותה. תוך כדי הסיבוב נתקע ה' להב של הסכין בחזה שלה. שמעתי אותה צועקת: „סמיר, הרגה או' תי! היא נפלה על הריצפה מת' בוטסת בדם.“

באותו רגע קפץ עלי המאהב שלה והפס לי את הרגל. את הרגל השנייה שלי הכנסתי בצ'צווא. הוא נפל ואחר'כך ברח מהבית.

סמיר איברהים. ערבי נוצרי מ' יפו. יושב היום בכלא רמלה ומר' צה מאסר עולם על רצח אחת, שאותה אהב עד מות. לדבריו, אך רצה אותה כדי להגן על כבוד המישפחה. יחד עם סמיר כלואים היום בבתי'הסוהר בישראל 23 ערבים נוספים, אשר רצחו כדי להגן על כבוד המישפחה.

בעיני החוק הישראלי הם נח' שבים לרוצחים, ונשפטו לכן למ' אולם עולם. בין כותלי הכלא היחס אליהם הוא יחס של כבוד והערכה. לא מתייחסים אליהם כאל עבריי' נים, ולא מנסים לערב אותם בענ' ייני הכלא.

מספר סמיר איברהים חכים:

עדיף לי לשבת עוד 50 מאסרי עולם ולא לפגוע בכבודי ובכבוד הילדים שלי. את המאהב של אחתי גידלתי אצלי בבית מגיל 12. אבי יצא אותו כרוחב, אימצנו אותו חיתנתי אותו, כשבגד בי היה כבר נשוי עם ילדה. הייתי שותה את הרם שלו. את אחתי אהבתי אהבה עזה כמות, שש שנים חיוורת